DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 31 grudnia 1963 **Nr 12*)** Poz. 18

TREŚĆ:

18

OKÓLNIK Nr PO. 14/63

z dnia 6 grudnia 1963 r. w sprawie opodatkowania rzemiosła w związku z nową listą rzemiosł.

W związku z określonymi w obowiązujących przepisach podatkowych powiązaniami zasad i form opodatkowania gospodarki nie uspołecznionej z przepisami z zakresu prawa przemysłowego, w szczególności w związku z przepisami: rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 27 czerwca 1963 r. w sprawie zmiany listy rzemiosł (Dz. U. Nr 32, poz. 184), okólnika Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 5 września 1963 r. w sprawie zakresu przedmiotowego rzemiosł oraz rozgraniczenia rzemiosła od przemysłu fabrycznego (Monitor Polski Nr 72, poz. 361) oraz instrukcji Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości Nr 2 z dnia 7 września 1963 r. w sprawie zasad i trybu zaktualizowania uprawnień przemysłowych na wykonywanie rzemiosła (Dz. Urz. Komitetu Drobnej Wytwórczości Nr 9, poz. 42) — Ministerstwo Finansów, na podstawie art. 2 dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60), daje następujące wyjaśnienia i wytyczne co do opodatkowania indywidualnego rzemiosła oraz współdziałania wydziałów finansowych w tym zakresie z wydziałami przemysłu prezydiów rad narodowych:

1. Przepisy podatkowe nadal obowiązują co do podstawowych zasad i form opodatkowania rzemiosła. W szczególności oznacza to, że pozostają bez zasadniczych zmian zawarte w obowiązujących przepisach podatkowych prawa i obowiązki podatkowe zarówno rzemieślników, jak i organów finansowych oraz komisji podatkowych i odwoławczych, a także wynikające z obowiązującego prawa podatkowego zarówno zakresy i formy opodatkowania (opodatkowanie na zasadach ogólnych, opodatkowanie w formie karty podatkowej i w innych formach zryczałtowanego opodatkowania), jak i wysokości stawek podatkowych i wysokości opłat.

   Wobec wszakże szeregu zmian, jakie w związku z powołanymi we wstępie przepisami wydanymi przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości występują lub mogą wystąpić w sytuacji prawnej i ekonomicznej rzemiosła lub określonych jego zakładów, należy zmiany te odpowiednio uwzględniać w postępowaniu w zakresie wykonywania obowiązujących przepisów podatkowych.

2. Przechodząc do ważniejszych szczegółów, Ministerstwo Finansów wyjaśnia i ustala, co następuje:
   1) Ilekroć w przepisach podatkowych co do wymiaru, poboru i rachunkowości podatków i opłat jest mowa o indywidualnym rzemiośle, należy, jak dotychczas, uważać za rzemiosło działalność gospodarczą objętą obowiązującymi przepisami w zakresie prawa przemysłowego, a więc aktualnie — działalność objętą w szczególności powołanymi we wstępie niniejszego okólnika przepisami, wydanymi przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości.

*) Ostatni numer w tym roku.

Jak wynika z tych przepisów oraz z wykazu rzemiosł, zamieszczonego jako załącznik nr 2 do powołanej we wstępie instrukcji Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości, ostatnio zostały obligatoryjnie — bez względu na inne kryteria rozgraniczenia rzemiosła i przemysłu — wyłączone z rzemiosła, a przekwalifikowane do przemysłu niektóre rodzaje (specjalności branżowe) działalności gospodarczej, jak np. wyrób cukierków i karmelków, będący dotychczas jedną ze specjalności rzemiosła cukiernictwo, np. wyrób ze sztucznych tworzyw przedmiotów nie będących drobnymi przedmiotami użytku osobistego i domowego lub zabawkami oraz np. drukarstwo. Przekwalifikowanie do przemysłu niektórych dotychczasowych rzemiosł (branż rzemiosła) względnie określonych zakładów pociąga za sobą utratę przez określonych podatników tych różnego rodzaju ulg i innych przywilejów podatkowych, które w obowiązujących przepisach podatkowych są zastrzeżone dla rzemiosła (np. obniżenie o 20% podatku dochodowego należnego od dochodów cząstkowych ze źródeł przychodu zaliczonych w dekrecie o podatku dochodowym do drugiej grupy źródeł przychodu, niższe dla rzemiosła niż dla przemysłu stawki podatku obrotowego, określone dla rzemiosła prawa do zryczałtowanego opodatkowania itd.).

Mając jednak na względzie, że omawiane przepisy wykonawcze, wydane przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości, zostały ogłoszone w końcu września 1963 r., że przewidują one dla osób, które zgodnie z dotychczas obowiązującą listą rzemiosł uzyskały kartę rzemieślniczą lub zezwolenie na wykonywanie rzemiosła, prawo złożenia oświadczenia o ograniczeniu działalności gospodarczej do obowiązującego nowego zakresu przedmiotowego właściwego rzemiosła oraz uwzględniając celowość nieskomplikowania opodatkowania za rok podatkowy 1963 osób, które zgodnie z dotychczas obowiązującymi przepisami z zakresu prawa przemysłowego i zgodnie z prawidłowo zastosowanymi przepisami podatkowymi nabyły na rok 1963 prawa do opodatkowania na zasadach dotyczących rzemiosła, zarządza się na podstawie art. 3 dekretu o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452) dokonanie dla tych osób opodatkowania (rozliczeń podatkowych) za cały rok 1963 na takich zasadach, jakie prawidłowo należałoby zastosować w przypadku, gdyby omówione nowe przepisy z zakresu prawa przemysłowego nie zostały ogłoszone w ciągu roku 1963 z ważnością także za część tego roku. To zarządzenie zaniechania zmian zasad opodatkowania za 1963 rok nie dotyczy osób, które w ciągu 1963 roku dopuściły się lub dopuszczą się przestępstw (występków) podatkowych, określonych w ustawie karnej skarbowej. Nie dotyczy ono również osób, które rozpoczęły prowadzić działalność gospodarczą po ogłoszeniu powołanych przepisów wydanych przez Przewodniczącego Komiteu Drobnej Wytwórczości, a prowadzą ją niezgodnie z tymi przepisami.

Podobnie należy dokonać rozliczeń podatkowych za cały 1963 rok z osobami, których działalność gospodarcza w zakresie rzemiosła była zgodna z dotychczas obowiązującymi przepisami, ale — ze względu na inne kryteria rozgraniczenia rzemiosła od przemysłu (stan zatrudnienia, osobisty udział właściciela zakładu w prowadzeniu przedsiębiorstwa, stopień zautomatyzowania produkcyjnego procesu zakładu) — została przekwalifikowana z rzemiosła do przemysłu dopiero na podstawie nowych, omówionych przepisów w sprawie zakresu przedmiotowego rzemiosł oraz rozgraniczenia rzemiosła od przemysłu fabrycznego.

Kwestię zaliczenia danego przedsiębiorstwa do rzemiosła czy do przemysłu należy rozstrzygać zgodnie z rozpoznanym stanem faktycznym i obowiązującymi przepisami z zakresu prawa przemysłowego w trybie określonego w przepisach o postępowaniu podatkowym współdziałania wydziałów finansowych i wydziałów przemysłu. W przypadkach wątpliwych i spornych w myśl art. 143 prawa przemysłowego (Dz. U. z 1927 r. Nr 53, poz. 468) orzeka o omawianym zaliczeniu wydział przemysłu prezydium rady narodowej szczebla wojewódzkiego.

2) Nowe, powołane we wstępie niniejszego okólnika przepisy z zakresu prawa przemysłowego wprowadziły ponadto dość liczne zmiany w dotychczasowej liście rzemiosł, dotyczące zarówno brzmienia nazw rzemiosł, podziału rzemiosł na grupy branżowe, jak i zakresu przedmiotowego poszczególnych rzemiosł, czyli dotyczące tego, jakiego rodzaju działalność gospodarcza może być wykonywana w ramach danego rzemiosła. Również te kategorie wprowadzonych ostatnio zmian należy odpowiednio uwzględniać.

W celu prawidłowego w tym zakresie postępowania Ministerstwo Finansów daje w szczególności następujące wyjaśnienia i wytyczne:

a) Organy finansowe, zasadniczo poczynając od 1964 roku, powinny w nazewnictwie rzemiosł używać nazw określonych nowymi przepisami z zakresu przemysłowego i powinny, od 1964 roku, odpowiednio dostosować w swych urządzeniach (rejestrach, ewidencjach, w rachunkowości, w planowaniu i statystyce) rozgraniczenia rzemiosła od przemysłu i podział rzemiosła na grupy branżowe do nowych przepisów z zakresu prawa przemysłowego. Szczególnie pomocnym do tego dostosowania jest „Wykaz Rzemiosł", stanowiący załącznik Nr 2 do instrukcji Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości Nr 2 w sprawie zasad i trybu zaktualizowania uprawnień przemysłowych na wykonywanie rzemiosła (Dz. Urz. KDW z 1963 r. Nr 9, poz. 42), podaje on bowiem obok nazw rzemiosł według dotychczasowej listy rzemiosł, nazwy rzemiosł według nowej listy rzemiosł, a także inne uwagi co do zmian listy rzemiosł.

b) Wydziały finansowe powinny, w ramach współpracy z wydziałami przemysłu i w drodze wykonanej lustracji przedsiębiorstw i kontroli ich księgowości, ustalić, jak w związku z nowymi przepisami z zakresu prawa przemysłowego kształtuje się w rzeczywistości charakter i rozmiar działalności gospodarczej rzemieślniczych zakładów, czy rzemieślnicy posiadają odpowiednie uprawnienia przemysłowe i czy działają zgodnie z tymi uprawnieniami.

W tym przedmiocie należy również odpowiednio brać pod uwagę deklaracje rzemieślników i ich zeznania oraz zawiadomienia zarówno o specyfice ich działalności gospodarczej, jak i o istotnych zmianach, jakie w ich działalności powstały lub powstaną np. w rodzaju wykonywanych świadczeń, w stanie zatrudnienia itp. Określone bowiem w przepisach podatkowych zarówno obowiązki rzemieślników i organów finansowych, jak i uprawnienia organów finansowych do wzywania podatników do zgłoszenia lub wyjaśnienia określonych szczegółów specyfiki wykonywanej przez nich działalności gospodarczej pozostają w mocy niezależnie od tego, w jakim zakresie rzemieślnik jest obowiązany zgłaszać określone dane organom administracji przemysłowej w myśl przepisów z dziedziny prawa przemysłowego.

3. Przechodząc do spraw opodatkowania rzemiosła wedle poszczególnych form wymiaru i poboru podatków obrotowego i dochodowego, Ministerstwo Finansów daje w szczególności następujące, dodatkowe wyjaśnienia i wytyczne, związane z omówionymi zmianami przepisów w zakresie prawa przemysłowego:

1) Opodatkowanie rzemiosła na zasadach ogólnych nie powinno nasuwać kwestii natury prawnej. Ponieważ zaś w tej formie opodatkowania szczególne znaczenie mają stany faktyczne, należy mieć w tym zakresie odpowiednie, aktualne rozpoznanie ekonomiczne, również co do tego, czy i w jakim stopniu omówione zmiany przepisów z dziedziny prawa przemysłowego wpłynęły lub wpłyną zarówno na charakter i rozmiary rzeczywistej działalności gospodarczej danych zakładów rzemieślniczych, jak i na zgodność ich gospodarowania z uprawnieniami przemysłowymi.

2) Podobnie, na gruncie prawidłowego rozpoznania stanu prawnego i ekonomicznego, należy stosować opodatkowanie rzemiosła w postaci ryczałtu umownego, przestrzegając zasad i trybu opodatkowania określonych w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 4 stycznia 1963 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób prowadzących zakłady rzemieślnicze (Dz. U. Nr 1, poz. 9).

Generalnymi bowiem założeniami omawianego ryczałtu są: określona przepisami o tym ryczałcie stabilność opodatkowania na dany rok podatkowy i pewne ulgi w zakresie księgowości oraz z tytułu szkolenia uczniów rzemieślniczych, sama zaś wysokość kwoty ryczałtu powinna poza tym w zasadzie odpowiadać sumie należności z tytułu podatków obrotowego i dochodowego, jakie przypadałyby od podlegającego opodatkowania obrotu i dochodu z danego zakładu rzemieślniczego w razie opodatkowania go na zasadach ogólnych przy stosowaniu zasadniczych (nie podwyższonych z powodu nieprowadzenia księgowości) stawek podatku obrotowego i odpowiednich stawek podatku dochodowego.

Ponieważ ryczałt ustala się z góry na cały rok, w postępowaniu ustalającym kwestię przyznania ryczałtu i jego wysokości należy wnikliwie i odpowiednio uwzględniać całokształt okoliczności natury prawnej i ekonomicznej oraz przesłanek, naświetlających właściwy danemu zakładowi rzemieślniczemu rodzaj działalności gospodarczej (branża), rodzaj świadczeń (produkcja towarowa, usługi), stan zatrudnienia, poziom pobieranych cen, rozmiar obrotu i dochodu, nie wyłączając wzięcia pod uwagę zmian, których powstawanie — w związku z nowymi przepisami z zakresu prawa przemysłowego — zasadnie można założyć.

Jeżeli w czasie ustalania ryczałtu nie byłoby rzeczowych przesłanek do przyjęcia, że w działalności danego zakładu rzemieślniczego wystąpią w danym roku istotne zmiany, należy postępować zgodnie z zasadami co do stabilności ryczałtu, określonymi w przepisie § 4 ust. 2 powołanego rozporządzenia w sprawie

ryczałtu, czyli w szczególności nie należałoby zmieniać (podwyższać) ryczałtu na dany rok, chyba że zostałyby stwierdzone okoliczności, wskazujące na to, że ryczałt za rok ubiegły był ustalony w wysokości oczywiście za niskiej.

Jeśli zmiany w warunkach gospodarowania zakładu nastąpią w danym roku podatkowym (względnie nastąpiły już one w IV kwartale 1963 r. po ogłoszeniu nowych przepisów z zakresu prawa przemysłowego), należy je uwzględnić stosownie do przepisów zarówno § 4 ust. 2, jak i § 13, 14 i 15 powołanego rozporządzenia w sprawie ryczałtu, mianowicie przez odpowiednią zmianę wysokości ryczałtu, względnie przez wyłączenie z ryczałtu w oparciu o zawiadomienie i wniosek podatnika lub z urzędu.

3) Podobnie jak w ryczałcie umownym należy stosować opodatkowanie rzemiosła w postaci ryczałtu kwotowego, także bowiem tej postaci zryczałtowanego podatku dotyczą m. in. wskazane poprzednio (pkt 2) generalne założenia ryczałtu pobieranego na podstawie powołanego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 stycznia 1963 r.

W zakresie ryczałtu kwotowego podatek powinien być również najpierw wewnętrznie skalkulowany w wysokości odpowiadającej sumie należności z tytułu podatków obrotowego i dochodowego, jakie przypadałyby od podlegającego opodatkowaniu obrotu i dochodu z danego zakładu rzemieślniczego w razie opodatkowania go na zasadach ogólnych; następnie tak skalkulowana łączna wysokość podatków powinna być porównana z odpowiednią, określoną w tabeli stawek ryczałtu kwotowego, wysokością podatku w celu stwierdzenia, czy mieści się ona w granicach (od zł do zł) danej tabelarycznej stawki ryczałtu kwotowego.

Gdy prawidłowo skalkulowana należność mieści się w tych granicach i gdy nie zachodzą warunki do zastosowania szczególnych ulg przewidzianych w rozporządzeniu z dnia 4 stycznia 1963 r. (np. § 1 ust. 5 i 6, § 9 rozporządzenia), ustalony ryczałt kwotowy powinien odpowiadać tej kwocie należności. Gdy prawidłowo skalkulowana należność jest znacznie niższa od dolnej granicy danej tabelarycznej stawki ryczałtu kwotowego, stosuje się ryczałt umowny odpowiadający skalkulowanej należności. Gdy prawidłowo skalkulowana należność jest znacznie wyższa od górnej granicy danej tabelarycznej stawki ryczałtu kwotowego i nie zachodzą warunki do zastosowania szczególnej ulgi z tytułu szkolenia nowych kadr rzemieślniczych, określonej w § 2 pkt 3 rozporządzenia z dnia 4 stycznia 1963 r. w sprawie ryczałtu, danemu zakładowi nie przysługuje prawo do ryczałtu, chyba że jest on zakładem usług dla ludności lub rolnictwa (§ 1 ust. 7 rozporządzenia). Tego rodzaju bowiem zakłady usługowe, zgodnie z przepisami § 2 pkt 3 i § 6 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia, nie tracą w tym przypadku prawa do ryczałtu i przysługuje im prawo ryczałtu umownego, choćby miał on być wyższy od od górnej granicy tabelarycznego ryczałtu kwotowego.

Dla tych rzemiosł i tych rodzajów świadczeń, dla których są ustalone tabele ryczałtu kwotowego, należy przyjmować odpowiednie dane z tej tabeli (z tego nr tabel) stawek ryczałtu kwotowego, która branżowo odpowiada rzeczywistemu rodzajowi działalności danego zakładu rzemieślniczego.

Jeśli dany zakład wykonuje różne rodzaje działalności i rodzaje te są objęte tabelami ryczałtu kwotowego, należy przy rozstrzyganiu wyżej wymienionych kwestii przyjmować odpowiednie dane z tej tabeli ryczałtu kwotowego, która jest ustalona dla przeważającego w danym zakładzie rodzaju działalności. Tak więc np. jeśli dany zakład prowadzi produkcję głównie bielizny damskiej, a ponadto bielizny męskiej, przy rozstrzyganiu kwestii prawa do omawianego ryczałtu, prawa do odpowiedniej postaci tego ryczałtu i kwestii wysokości ryczałtu należy jako jedno z głównych kryteriów rozstrzygnięć przyjąć odpowiednią dla danego stanu zatrudnienia i dla danej klasy miejscowości stawkę ryczałtu kwotowego ustaloną dla świadczeń rzeczy w tabeli ryczałtu kwotowego nr 1 (bieliźniarstwo damskie).

Jeśli dany zakład (mający prawo do ryczałtu) wykonuje bądź tego rodzaju działalność, bądź tego rodzaju świadczenia (produkcja towarowa, usługi), dla których w tabelach ryczałtu kwotowego nie są ustalone stawki tego ryczałtu, stosuje się ryczałt umowny. Gdy więc np. dany zakład (mający prawo do ryczałtu) wykonuje zarówno produkcję towarową, jak i usługi w zakresie bieliźniarstwa dziecięcego (tabela ryczałtu nr 3), stosuje się odpowiednio do rozmiarów działalności zakładu ryczałt umowny, ponieważ tabela nr 3 ryczałtu kwotowego nie ustala kwotowej stawki podatku dla połączonych świadczeń rzeczy i usług w zakresie tego bieliźniarstwa.

Ryczałt umowny stosuje się również w wypadku, gdy dany (mający prawo do ryczałtu) zakład wykonuje różne branżowe rodzaje działalności, a tabele ryczałtów kwotowych nie obejmują choćby tylko jednego z tych rodzajów.

Jeśli dany zakład prowadzi rzemiosło (zgłasza we wniosku o ryczałt wykonywanie rzemiosła) w takim zakresie, w który wchodzi, choćby częściowo, rodzaj działalności wyłączony obowiązującymi przepisami podatkowymi z prawa do ryczałtu, danemu zakładowi nie przysługuje prawo do omawianych ryczałtów (kwotowego, umownego). Gdyby więc np. zakład prowadził pełny wedle nowych przepisów prawa przemysłowego zakres krawiectwa (zarówno krawiectwo konfekcyjne lub półmiarowe, jak i krawiectwo miarowe), zakład ten nie miałby prawa do ryczałtów kwotowego i umownego, krawiectwo bowiem konfekcyjne i półmiarowe jest wyłączone z prawa do tych ryczałtów przepisem § 2 pkt 1 rozporządzenia z dnia 4 stycznia 1963 r. w sprawie ryczałtu dla rzemiosła.

4) Jeśli chodzi o opodatkowanie rzemiosła w formie karty podatkowej (rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 1960 r. w sprawie kart podatkowych dla drobnych rzemieślników — Dz. U. z 1961 r. Nr 1, poz. 2 i z 1963 r. Nr 1, poz. 7), jako kryterium stosowania tej karty należy przyjmować istotny, głównie pod względem ekonomicznym i praktycznym, rodzaj wykonywanej przez dany zakład rzemieślniczy działalności gospodarczej. W związku z tym — ilekroć z mocy nowych, omówionych w niniejszym okólniku, przepisów z dziedziny prawa przemysłowego zostały w istocie rzeczy zmienione tylko dawne brzmienia nazw rzemiosł, lub gdy dotychczasowe rodzaje względnie specjalności rzemiosł zostały zespolone (włączone) w jedną nową nazwę rzemiosła bez istotnego rozszerzenia przedmiotowego zakresu działalności, a istotne rodzaje działalności gospodarczej danego zakładu rzemieślniczego są objęte powołanym rozporządzeniem w sprawie kart podatkowych — dany zakład rzemieślniczy ma nadal prawo do karty podatkowej. Tak więc np. zakładowi cerowania artystycznego nie można odmówić prawa do karty podatkowej tylko dlatego, że cerowanie to przestało być na liście rzemiosł samoistnym rodzajem rzemiosła, a zostało włą-

cone do hafciarstwa, ponieważ zarówno hafciarstwo, jak i cerowanie artystyczne są objęte tabelą opłat za karty podatkowe.

Przy rozszerzaniu działalności poza przedmiotowy zakres branżowy, określony w rozporządzeniu w sprawie kart podatkowych, prawo do karty podatkowej nie przysługuje bez względu na zakres działalności określony w uprawnieniu przemysłowym. Tak więc np. nie przysługuje prawo do karty podatkowej zakładowi, który dotychczas wykonywał tylko naprawę obuwła, a obecnie, zgodnie z uzyskanym uprawnieniem, oprócz naprawy obuwia, wykonuje (lub zgłosi, że będzie wykonywał) także wyrób obuwia skórzanego. Tabela bowiem opłat za karty podatkowe obejmuje tylko naprawę obuwia.

Mając na względzie celowość określonego rozwoju usług dla ludności i rolnictwa, Ministerstwo Finansów na podstawie art. 3 dekretu o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 49, poz. 452) poleca natomiast nie kwestionować praw do kart podatkowych rzemieślników, którzy, w oparciu o zaktualizowane lub uzyskane zgodnie z nowymi przepisami uprawnienia przemysłowe, w miejscowościach na terenie gromad lub w osiedlach i miastach o liczbie mieszkańców do 20.000 rozszerzą (już rozszerzyli) branżowy zakres przedmiotowy działalności o usługi dla ludności i rolnictwa w rozumieniu przepisów podatkowych. Przywilej ten należy stosować pod warunkiem, że to rozszerzenie zakresu działania stanowi zajęcie dodatkowe (uboczne) rzemieślników, że rzemieślnicy ci zgodnie ze stanem faktycznym i w terminie zgłoszą (zgłosili) właściwemu organowi finansowemu odnośne dane i zmiany i spełniają pozostałe warunki określone w rozporządzeniu w sprawie kart podatkowych, w tym w szczególności nie osiągają obrotu niemożliwego do uzyskania w warunkach dopuszczających opłacanie podatków w formie karty podatkowej (§ 11 ust. 1, pkt 2, lit. c powołanego rozporządzenia w sprawie tych kart).

4. Jeśli chodzi o stosowanie przepisów w sprawie obowiązku posiadania przez rzemieślników niektórych branż rachunków na zakupione surowce lub towary (Dz. U. z 1958 roku Nr 66, poz. 322), przy kwalifikowaniu danego zakładu do określonej branży należy przyjmować jako kryterium istotny w sensie ekonomicznym i praktycznym: rodzaj wykonywanej przez zakład działalności gospodarczej oraz odpowiedni rodzaj branży lub specjalności, określony w rozporządzeniu w sprawie omawianych rachunków.

Podobnie należy postępować przy stosowaniu zarządzenia Ministra Finansów w sprawie ulg (bonifikat) podatkowych dla rzemieślników z tytułu wyszkolenia uczniów (Monitor Polski z 1962 r. Nr 75, poz. 348). Jako kryterium należy przyjmować istotny zawód, w którym uczeń został wyszkolony na podstawie umowy o naukę i listę zawodów wymienionych w powołanym zarządzeniu.

5. Wydziały finansowe powinny zacieśnić współpracę z wydziałami przemysłu m. in. co do zapoznania się z nowymi przepisami oraz aktualizacji i weryfikacji uprawnień przemysłowych, związanej z omówionymi w niniejszym okólniku zmianami przepisów z zakresu prawa przemysłowego.

Należy dołożyć starań, by w związku z tymi zmianami m.in. nie dopuścić do opóźnień w prawidłowym wymiarze należnych podatków.

Podsekretarz Stanu
J. Dusza

KOMUNIKAT Nr 18/63

o zmianie nazwiska w liście dyplomowanych biegłych księgowych.

Na podstawie § 53 ust. 2 uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Mon. Polski z 1959 r. Nr 58, poz. 278, z 1961 r. Nr 87, poz. 370 i z 1962 r. Nr 61, poz. 290) i § 18 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1960 r. w sprawie dyplomowanych biegłych księgowych (Mon. Polski Nr 8, poz. 39) zawiadamia się, że w związku ze zmianą nazwiska Ob. Joanny Syrek, zam. w Poznaniu, ul. Kosynierska 16a m. 3, wpisanej na listę dyplomowanych biegłych księgowych ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów z 1963 r. Nr 2, Komunikat Nr 6, w liście tej pod poz. 1919 zmienia się nazwisko „Syrek Joanna" na „Bździak Joanna".

MINISTER FINANSÓW
Z up. Dyrektor Departamentu
Z. Paryziński

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10/12

OPŁATA POCZTOWA ZRYCZAŁTOWANA

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22.

Należność za prenumeratę należy wpłacać na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-650, cz. 5/1, dz. 7 rozdz. 3 w V-tym Oddziale Miejskim NBP w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawiane nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

ODBIORCA

Z-25.